

Rapport

Datum: 16 december 2008
Rapportnummer: 2008/306

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Utrecht tijdens de behandeling van verzoekers klacht over deze ambtenaar van 9 juni 2007 heeft verklaard zich ten aanzien van één klachtonderdeel niets meer te kunnen herinneren.

Verzoeker klaagt er verder over dat de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht zich op grond van deze verklaring bij brief van 30 januari 2008 heeft onthouden van een oordeel over dit klachtonderdeel.

Ten slotte klaagt verzoeker erover dat zowel de betrokken ambtenaar als de korpsbeheerder geen excuses heeft aangeboden voor de twee gedragingen die de korpsbeheerder bij brief van 30 januari 2008 niet behoorlijk heeft geacht.

Beoordeling

Algemeen

1. Op 23 maart 2007 stond verzoeker, als bestuurder van een personenauto, stil voor een rood stoplicht in Utrecht. Een politiebuis van de parketpolitie, met daarin de politieambtenaren H. en T., stopte direct achter hem. Bij groen licht trok verzoeker weer op en stopte opnieuw voor het volgende stoplicht. De politiebuis stopte links naast hem voor het stoplicht. Politieambtenaar T. draaide vervolgens het raampje van de politiebuis open en deelde verzoeker mee dat hij wat aan zijn rijgedrag moest doen. Bij groen licht trok verzoeker wederom op en sloeg rechtsaf. De politieambtenaar schreef voor het rechtsaf slaan een bekeuring uit die verzoeker later per post ontving.

2. Bij brief van 9 juni 2007 diende verzoeker een klacht in bij het regionale politiekorps Utrecht. Deze klacht hield onder meer het volgende in:

"Tijdens het wachten, merkte ik op dat er seinend fel licht via de achterraut naar binnen scheen. Door dat felle licht wist ik niet wie er achter mij stond en met welke reden er werd geseind. Nog opmerkelijker en naar mijn beleving iets niet kloppend is dat op dat moment er met een felle zaklamp via de achterraut naar binnen werd geseind. Op dat moment maakte ik de bestuurdersportier open en keek naar achteren, en merkte ik op dat het een politiebuis was. Dit gebeurde in (een) fractie van secondes. Ik wist niet wat er werd bedoeld, het was onduidelijk of ik geacht werd om door rood te rijden."

Voorts diende verzoeker in deze brief een klacht in over het feit dat politieambtenaar T. bij het tweede stoplicht tegen hem zei dat hij wat aan zijn rijgedrag moest doen. Ook diende hij er nog een klacht over in dat hij na een gesprek op het politiebureau over het voorval niets van politieambtenaar T. had vernomen, terwijl hem dit wel was toegezegd.

3. Tijdens de behandeling van de klacht van verzoeker door het regionale politiekorps Utrecht, legde politieambtenaar T. op 27 juni 2007 tegenover de klachtbehandelaar van dit korps een verklaring af over het voorval. Deze verklaring werd in het klachtrapport van de klachtbehandelaar van 4 oktober 2007 onder meer als volgt vastgelegd:

"U heeft mij zojuist de klachtbrief laten lezen. Ik kan mij hier nog wel iets van herinneren. Van het seinen waar hij over klaagt kan ik mij niets meer herinneren. Ik zag wel dat hij (...) aan kwam scheuren. Dit was echt met hoge snelheid. Ik vond deze manier van rijden niet normaal. Ik heb via het geopende raam tegen hem gezegd: 'Je moet wat aan je rijgedrag doen' of woorden met een dergelijke strekking. Ik heb hierbij niet gegrijnsd naar hem. Ik zag dat hij voor rechtdoor voorgesorteerd stond. Toen het verkeerslicht op groen sprong ging hij echter toch rechtsaf. Hij trok op met piepende banden. Mijn besluit om hem een bekeuring te geven kwam toen hij, ondanks dat hij voor rechtdoor voorgesorteerd stond, hij toch rechtsaf (...) ging."

4. Ook politieambtenaar H. legde tijdens de interne klachtbehandeling een verklaring af. Deze verklaring werd in het klachtenrapport van 4 oktober 2007 als volgt vastgelegd:

"Ik ben op dit moment niet meer werkzaam voor de Politie Utrecht (...). Ik werk op dit moment helemaal niet meer bij de politie. U wilt mij spreken in verband met een ingediende klacht en heeft mij enige details verteld. Ik moet u zeggen dat hetgeen u mij vertelt, ik mij helemaal niet meer kan herinneren. Dit zegt mij gewoon niets."

5. Vervolgens vond op 28 juni 2007 een bemiddelingsgesprek plaats tussen verzoeker en politieambtenaar T. op het politiebureau. Dit gesprek werd in het klachtrapport van 4 oktober 2007 van de klachtbehandelaar onder meer als volgt vastgelegd:

"Ook nu gaf beklagde aan dat hij zich van het seinen met groot licht en schijnen met een zaklamp niets kon herinneren."

6. Bij brief van 30 januari 2008 liet de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht weten dat hij de klacht over de opmerking van T. over het rijgedrag en de klacht over het feit dat verzoeker niets meer van T. had vernomen, gegrond achtte. Ten aanzien van het klachtonderdeel over het seinen met lichten onthield hij zich van een oordeel. Voor een motivering van deze beslissing verwees hij naar het advies van de Commissie voor de politiekachten van de politieregio Utrecht. In dit advies van 15 januari 2008 is onder meer het volgende opgenomen:

"Klacht

Bij brief van 13 juni 2007 is door klager een klacht ingediend met 3 klachtpunten.

1. Terwijl klager voor het voetgangerslicht (...) stilstond werd er met groot licht achter hem geseind en werd er met een zaklamp in zijn auto geschenen;

2. De agent zei tegen klager: 'Je moet wat aan je rijgedrag doen.' Hierbij grijnsde hij naar klager. Klager vindt dit niet professioneel;

3. Klager heeft gebeld met de politie en naar beklaagde gevraagd. Klager is beloofd dat hij teruggebeld zou worden, maar dat is niet gebeurd.

(...)

Verklaring beklaagde T.

Beklaagde is niet ter zitting verschenen. De verklaringen van beklaagde dienen hier dan ook als herhaald en ingelast te worden beschouwd. In het kort komt dit neer op het volgende: Beklaagde geeft aan dat hij zich het voorval kan herinneren. Beklaagde verklaart dat hij zich van het seinen niets meer kan herinneren, maar wel dat klager kwam aanscheuren.

(...)

Ten aanzien van het eerste klachtonderdeel stelt de commissie op basis van het dossier en hetgeen ter zitting is verklaard vast dat de lezingen van partijen ten aanzien van het gebeurde sterk uiteen lopen en elkaar zelfs tegen spreken. Uit het dossier en hetgeen ter zitting is verklaard is voor de commissie onvoldoende komen vast te staan dat er vanuit het politievoertuig is geschieden met een zaklamp. De commissie merkt op dat als dit wel heeft plaatsgevonden, dit gedrag van de politiemensen als niet professioneel moet worden aangemerkt. De commissie is van oordeel dat als een ambtenaar van politie de aandacht wil trekken in het verkeer, zij kan beschikken over andere middelen zoals bijvoorbeeld een stopbord. Nu voor de commissie onvoldoende aannemelijk is geworden dat de gedragingen als genoemd in het eerste klachtonderdeel door beklaagde zijn gebezigd, is zij van oordeel dat zij zich van een oordeel dient te onthouden ten aanzien van dit klachtonderdeel."

I. Ten aanzien van de verklaring van T. tijdens de klachtbehandeling

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat politieambtenaar T. tijdens de behandeling van verzoekers klacht over deze ambtenaar van 9 juni 2007 heeft verklaard zich ten aanzien van het klachtonderdeel over het seinen met lichten niets meer te kunnen herinneren.

2. Ten aanzien van deze klacht liet de korpsbeheerder weten dat hij zich onthield van een oordeel. Navraag bij T. leverde weinig meer informatie op dan uit de oorspronkelijke klachtbehandeling was gekomen. Wel had T. verklaard dat hij het niet onaannemelijk achtte dat zijn toenmalige collega, de bestuurder van het politievoertuig, met zijn lichten een signaal had afgegeven. Dit gebeurde wel vaker omdat dit politievoertuig geen stopbord

heeft. Of dit in de onderhavige kwestie was gebeurd, kon de heer T. zich niet herinneren. Hij was wel zeker van het feit dat hij geen zaklamp in zijn handen had gehad waarmee hij in de auto van verzoeker had geschoten, aldus de korpsbeheerder.

3. Verzoeker deelde hierop mee dat politieambtenaar T. nu zeker weet dat hij geen zaklamp in zijn handen had waarmee hij in de auto had geschoten, wat tegenstrijdig was met wat hij eerder had verklaard, namelijk dat hij zich niets kon herinneren.

Bij zijn reactie voegde verzoeker een beslissing van de rechtbank Utrecht, waaruit bleek dat de kantonrechter op verzoek van de officier van justitie het beroep van verzoeker tegen de bekeuring gegrond had geacht en de bekeuring had vernietigd.

4. Tijdens het onderzoek verklaarde betrokken ambtenaar T. dat hij zich niet meer kon herinneren of zijn collega met de lichten van het politievoertuig had geseind. Dit zou volgens hem kunnen, om verzoeker te attenderen op zijn gedrag, maar hij kon het zich echt niet herinneren. Wel wist hij zeker dat hij niet met een zaklamp in de auto van verzoeker had geschoten. Ook zijn collega had dit niet gedaan. Zij hadden helemaal geen zaklamp gebruikt. Tijdens de klachtbehandeling bij de politie had hij verklaard dat hij zich niets meer kon herinneren van het seinen met lichten, omdat hij dacht dat de klacht slechts het seinen met het politievoertuig betrof. Hij kon zich dat echt niet herinneren. Hij had niet doorgehad dat de klacht ook betrekking had op het seinen met een zaklamp. Ook tijdens het bemiddelingsgesprek met verzoeker had hij dit niet doorgehad. Tijdens dit bemiddelingsgesprek vuurde verzoeker een hele lijst met vragen op hem af. Dat het ook om seinen met een zaklamp ging, was hem toen niet duidelijk geworden. Ten slotte verklaarde hij dat hij niet op de hoorzitting van de klachtencommissie aanwezig was, omdat hij de uitnodiging te laat had ontvangen. Als hij het eerder had geweten, was hij zeker op de zitting aanwezig geweest.

5. Verzoeker reageerde hierop door aan te geven dat hij in zijn klachtbrieven aan de politie gedetailleerd zijn klacht had omschreven. Het was volgens hem dan ook onwaarschijnlijk dat zijn klacht niet duidelijk op de heer T. was overgekomen.

6. De korpsbeheerder gaf hierop als reactie dat binnen het korps nogmaals met de heer T. was gesproken. Hieruit was gebleken dat hij zich niet kon herinneren of zijn collega een zaklamp in zijn handen had gehad. Zijn collega bestuurde de auto en aangezien er met hoge snelheid werd gereden, lag het niet voor de hand dat zijn collega een zaklamp in zijn handen had. Maar zeker weten deed hij het niet. Zelf had hij in ieder geval geen zaklamp in zijn handen gehad. Gezien de verklaringen van de betrokken politieambtenaar was de korpsbeheerder het met verzoeker eens dat de heer T. eerder had verklaard dat hij zich niets meer kon herinneren, maar later weer wel informatie kon geven.

Beoordeling

7. Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Dit vereiste brengt mee dat deze informatie juist behoort te zijn en niet strijdig met eerdere informatie.

8. Vast staat dat politieambtenaar T. tijdens de behandeling van verzoekers klacht heeft verklaard dat hij zich niets meer over het seinen of schijnen met lampen kon herinneren. Voorts is komen vast te staan dat zowel in verzoekers klachtbrief als in het bemiddelingsgesprek tussen verzoeker en T. duidelijk aan de orde is gekomen dat verzoeker ook doelde op het schijnen met een zaklamp.

Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman heeft politieambtenaar T. echter verklaard dat hij het niet meer wist, maar wel aannemelijk achtte dat met de lichten van het voertuig was geseind. Verder heeft hij verklaard dat hij zeker wist dat hij niet met een zaklamp had geschoten. Ten aanzien van zijn collega, de bestuurder van het politievoertuig, heeft hij wisselend verklaard door eerst te zeggen dat deze niet met een zaklamp had geschoten, maar later te zeggen dat hij dit niet zeker wist. Gezien het voorgaande acht de Nationale ombudsman het niet aannemelijk dat T. zich tijdens de klachtbehandeling bij de politie niets meer kon herinneren, en dat hij daarbij niet heeft doorgehad dat het niet om het schijnen met een zaklamp ging. Doordat T. dit echter wel heeft verklaard, heeft hij gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

II. Ten aanzien van het zich onthouden van een oordeel

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht zich op grond van deze verklaring bij brief van 30 januari 2008 heeft onthouden van een oordeel over dit klachtonderdeel.

2. De korpsbeheerder achtte de klacht niet gegrond. Hierbij gaf hij aan geen twijfels te hebben over de verklaringen van T. en H. Doordat betrokken politieambtenaar T. zich niets over het seinen of schijnen met lampen kon herinneren en politieambtenaar H. zich het hele voorval niet meer kon herinneren, kon hij helaas geen oordeel geven over deze klacht, zo liet hij weten.

3. Verzoeker liet hierop weten dat er wel degelijk kon worden getwijfeld aan de verklaring van de heer T., immers de officier van justitie en de kantonrechter hadden dit tijdens de zitting bij de kantonrechter bevestigd, door het beroep tegen de bekeuring gegrond te (laten) verklaren. Ook verklaarde de heer T. dat hij het niet onaannemelijk achtte dat er

was geseind met lichten en er een signaal was afgegeven. Volgens verzoeker betekende dit dat zijn verklaring aanvaardbaar was of wel geloofwaardig, waardoor de korpsbeheerder van zijn verklaring had moeten uitgaan. Voorts wist de heer T. zeker dat hij geen zaklamp in zijn handen had gehad waarmee hij in de auto had geschoten, wat weer tegenstrijdig was met wat hij eerder had verklaard, namelijk dat hij zich niets hiervan herinnerde, aldus verzoeker.

4. De korpsbeheerder deelde hierop mee dat hij het met verzoeker eens was dat het tegenstrijdig is dat de heer T. zich eerst niets kon herinneren en later meer informatie kon geven. Maar gezien het feit dat de feitelijke bestuurder niet meer kon worden gehoord omdat deze uit dienst was, kon de korpsbeheerder nog steeds geen oordeel geven over hetgeen precies had plaatsgevonden. Hij betreurde dit.

Beoordeling

5. Het motiveringsvereiste houdt in dat het handelen van bestuursorganen feitelijk en logisch wordt gedragen door een kenbare motivering. Dit impliceert dat indien een bestuursorgaan zich bij de behandeling van een klacht van een burger onthoudt van een oordeel, deze beslissing voldoende moet zijn gemotiveerd.

6. In tegenstelling tot hetgeen de klachtencommissie heeft gesteld, namelijk dat de lezingen sterk uiteen liepen en elkaar zelfs tegenspraken, heeft de korpsbeheerder bij zijn beoordeling slechts de beschikking gehad over één stellige verklaring van verzoeker, die door de andere partijen niet werd tegengesproken omdat zij zich het feit simpelweg niet konden herinneren. De korpsbeheerder heeft hierdoor de feiten niet kunnen achterhalen. Wel heeft hij aangegeven de door verzoeker gestelde gebeurtenis niet professioneel te achten, maar hij heeft de verklaring van verzoeker niet voldoende aannemelijk geacht om de klacht gegrond te kunnen verklaren.

Gezien het voorgaande acht de Nationale ombudsman de motivering van de korpsbeheerder om zich te onthouden van een oordeel over de klacht, niet onjuist. Hetgeen politieambtenaar T. later heeft verklaard en hetgeen de kantonrechter heeft besloten doen hieraan niet af, omdat dit heeft plaatsgevonden na de beoordeling door de korpsbeheerder. Het motiveringsvereiste is dan ook niet geschonden.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

7. Wel wordt het volgende overwogen. De Nationale ombudsman is met verzoeker van mening dat politieambtenaar T. tijdens het onderzoek verschillende verklaringen heeft afgelegd. Hierbij heeft hij zelfs gesteld dat het aannemelijk is te achten dat met de lichten van het politievoertuig is geseind. Het is daarom niet juist dat de korpsbeheerder op grond van dezelfde motivering bij zijn standpunt is gebleven. De Nationale ombudsman gaat er op grond van de tijdens dit onderzoek afgelegde verklaringen van uit dat de bestuurder van

de politiebus met de lichten van de auto heeft geseind. Hij acht dit in strijd met het vereiste van professionaliteit en is dan ook van oordeel dat de oorspronkelijke klacht van verzoeker op dit punt gegrond was.

III. Ten aanzien van het niet-aanbieden van excuses

Bevindingen

1. Ten slotte klaagt verzoeker erover dat zowel de betrokken ambtenaar als de korpsbeheerder geen excuses heeft aangeboden voor de twee gedragingen die de korpsbeheerder bij brief van 30 januari 2008 niet behoorlijk heeft geacht.
2. De korpsbeheerder achtte deze klacht gegrond. In de klachtafdoeningsbrief van 30 januari 2008 werd bericht gedaan van het feit dat op basis van het klachtonderzoek de klacht op twee onderdelen gegrond is. Volgens de korpsbeheerder waren hiervoor excuses zeker op zijn plaats en deze waren niet schriftelijk verwoord in genoemd schrijven. De korpsbeheerder liet de Nationale ombudsman weten dat hij verzoeker alsnog schriftelijk zijn excuses had aangeboden, zowel voor de aspecten waarop zijn klacht gegrond werd verklaard als voor het feit dat hij had verzuimd om dit in zijn klachtafdoeningsbrief te vermelden.

Beoordeling

3. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers als mens respecteren en hen beleefd behandelen. Dit vereiste impliceert onder meer dat, indien een bestuursorgaan niet behoorlijk heeft gehandeld, het daarvoor zijn excuses dient te maken.
4. De Nationale ombudsman is met de korpsbeheerder van oordeel dat nu twee klachten van verzoeker gegrond zijn verklaard, van hem had mogen worden verwacht dat hij in zijn oordeel van 30 januari 2008 namens het politiekorps excuses aan verzoeker had aangeboden. Nu dit niet is gebeurd, is gehandeld in strijd met het vereiste van correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

5. Met instemming heeft de Nationale ombudsman kennisgenomen van de schriftelijke excuses die de korpsbeheerder alsnog naar verzoeker toe heeft gemaakt.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Utrecht, is gegrond, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate

informatieverstrekking.

De klacht over de onderzochte gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht) is

niet gegrond ten aanzien van:

- het onthouden van een oordeel

gegrond ten aanzien van:

- het niet-aanbieden van excuses, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening.

Onderzoek

Op 14 februari 2008 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer K. te Bilthoven, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Utrecht en een klacht over een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht.

Naar deze gedragingen, die beide worden aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Utrecht (de burgemeester van Utrecht), werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Daarnaast werd een politieambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze ambtenaar is tijdens het onderzoek gehoord.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reacties van verzoeker en de korpsbeheerder gaven aanleiding het verslag op een enkel punt te wijzigen.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie.

Het verzoekschrift van verzoeker van 13 februari 2008.

Het standpunt van de korpsbeheerder van 1 april 2008.

De reactie van verzoeker van 6 mei 2008.

De verklaring van politieambtenaar T. van 7 mei 2008.

De nadere reactie van verzoeker van 22 juli 2008.

De nadere reactie van de korpsbeheerder van 11 september 2008.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

Zie onder Beoordeling.